

Înainte de toate) Altădată lucrurile nu erau așa

Altădată nu călcai în rahați de câine exact în ziua nunții Amirei, și Amira nu s-ar fi putut căsători la douăzeci și trei de ani.

Eu și Amira suntem prietene pentru că mama mea și a ei se cunosc dintotdeauna, iar tatăl meu și al ei se întâlnesc sâmbătă seara să fumeze narghilea, îl adorăm amândouă pe Johnny Depp și ne-am propus ca atunci când una din noi va începe să poarte vâlul, să facă și cealaltă imediat la fel.

Asta ne determină să rămânem, în mod necondiționat, prietene.

Eu și Amira am fost la aceleași școli primare, generale și superioare. Am terminat amândouă liceul teoretic, cu cele mai bune rezultate.

Relația noastră e un fel de simbioză reciproc avantajoasă, care, din punctul meu de vedere, înseamnă asta:

suntem ca niște surori, suntem surori, prin urmare ce e al tău e și al meu și ce e al meu e al meu.

Din punctul ei de vedere înseamnă:

poți face tot ce vrei cu tot ce am, dar nu te atinge de colecția mea de pantofi.

Așa că îi folosesc hainele și parfumurile, dar niciodată pantofii. Mai puțin azi, în ziua nunții ei, pe cei cu vârf ascuțit care acum put a rahat de câine.

În al doilea rând) Nu înțeleg de ce o femeie trebuie să se căsătorească atât de tânără

Vreau să spun că nici măcar n-a terminat facultatea. Știam eu că trebuia să alegem aceeași facultate, dacă am fi ales aceeași facultate, eu aș fi ținut-o departe de băieți, iar ea nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Shedi, idiotul ăla care acum are pretenția să o facă doamna Abdel Kader, dar zic eu: unde crede că o să ajungă cu un nume ca ăsta? Cum poate Amira să nu-și dea seama că se alege cu un nume care îi va distruge imaginea? Cum de nu înțelege că voi fi constrânsă să n-o mai salut și să mă prefac că n-o recunosc pe stradă?

Picătura care a umplut paharul a fost SMS-ul pe care mi l-a trimis acum câteva zile: „Ajutooooooor! Viitoarea mea soacră propune, de fapt, impune o vizită la ginecolog (al ei). Scop: verificarea condiției imaculate, necesare și obligatorii pentru a mă putea căsători cu Prea-Sfântul-Ei-Fiu. Crezi că e grav?”

L-am primit în timp ce, în fața oglinzii, probam rochia cu și fără sutien cu burete (trebuie să recunosc că sutienul cu burete face minuni) și mă uitam disperată la părul meu cu vârfurile despicate foarte vizibil.

L-am primit și i l-am expediat imediat Maicii Starețe a Subsemnatei, care încă susținea caracterul fundamental inofensiv al Mamei Domnului-Shedi-Te-Rog-Schimbă-Ți-Nu-mele-Ăla, urmat de un alt mesaj cu comentariul meu: „La nuntă o în-vi-ne-țesc!“

L-a primit și l-a digerat în câteva minute, iar eu am primit și arhivat răspunsul Stareței – „Du-te la ea, cred că are nevoie de tine“ –, așa că am lăsat baltă pantofii cu un toc de care nici nu putea fi vorba, dar în mod sigur sexy – pentru cine știe să-i poarte –, am luat cheile și m-am suit rapid în Fiatul meu Punto, iar când am ajuns, în sfârșit, la Amira, i-am spus:

– Dacă te măriți, eu încep să port vălul.

*Când regulile jocului devin dure) Dacă cineva
nu mai are chef să se joace, nimeni
nu-l poate obliga*

Povestea cu vălul e complicată.

Eu cred multe lucruri, dar în primul și în primul rând că bărbații nu trebuie să se amestece în treaba asta.

Ar fi ca și cum o femeie ar accepta sfaturi de la soțul ei despre cum să facă față perioadei de sarcină. Un bărbat, numai dacă nu e Arnold Schwarzenegger Cel-Poate-Bun-Ca-Ac-tor-Dar-Ca-Guvernator-No-Comment în filmul ăla în care rămâne însărcinat, n-ar trebui nici măcar în glumă sau în treacăt să-și imagineze că are habar de ce înseamnă să ai ciclul, să te îndopi cu Nurofen, să te epilezi în zonele sensibile sau, și mai rău, să ai un făt agitat în burtă, care abia așteaptă să fie catapultat afară.

Așa că, vă rog, să nu vă aud!

Dacă am scăpat de bărbați, nu mai e nimic de comentat. Fiecare să facă așa cum simte.

Vălul seamănă cu epilatul: fă-o când ai chef, ignorând ce așteaptă ceilalți de la tine. Atunci când te simți în stare să o faci. Atunci când nu e un sacrificiu prea mare.

Bărbații ne-ar vrea mereu perfect epilate. Să-și mai puna pofta-n cui!

NU SUNT FEMINISTĂ.

ÎNSĂ:

dacă bărbații musulmani ar petrece mai mult timp pentru a-și face un examen de conștiință și mai puțin ca să observe ce spune o femeie, cum e îmbrăcată o femeie, cum râde o femeie sau de câte ori pe lună își pensează sprâncenele o femeie, poate că lucrurile ar funcționa ceva mai bine.

Coranul se adresează beduinului de rând din secolul al XVIII-lea după Hristos, bărbos, mare iubitor al vinului de smochine și cu ceva probleme în a-și controla neînfrânată poftă de a se căsători cu zeci de femei.

Ca atare, tinde să se adreseze unei alte persoane de sex masculin, la singular sau la plural.

DAR

asta nu înseamnă deloc că beduinii mai sus-amintiți, care au evoluat (dar nu foarte mult) în actualii globalizați-globalizabili-nu-ne-putem-hotări-încă omuleți musulmani, le sunt cumva superiori femeilor și, astfel, ar fi autorizați să se erijeze în judecători.

Până la urmă, dacă femeile trebuie să poarte vâlul, e vina lor, a bărbaților vreau să zic, pentru că nu reușesc să reziste în fața tulburătorului farmec seducător al trupului feminin, așa că, în realitate, adevărata problemă e aceasta: AMIRA, NU TE

CĂSĂTORI CU SHEDI ABDEL-CUM-ÎL-MAI-CHEAMĂ,
pentru că...

– De ce, Jas? Îl iubesc pe Shedi.

– Pentru că nu se poate să-i permită mamei lui să te trimită la ginecolog! Shedi știe că ești virgină. Ați vorbit despre asta, nu?

– Da, sigur.

– Și atunci, scuză-mă, să nu se amestece Girafa aia bătrână! Deschid paranteza, mama lui Shedi are gâtul foarte lung, ceva nemaivăzut, închid paranteza.

– Da, dar e doar o formalitate... dacă familia lui ține la asta, ce știu eu, din cauza tradiției, ce mă costă?

Apropo, mama mi-a pus numele Jasmine în cinstea poveștii lui Aladdin, nu, nu râdeți, că a ieșit bine pentru mine: prima ei idee era să mă numească Șeherezada, ca omagiu adus celor *O mie și una de nopți*. Aș zice că a ieșit bine.

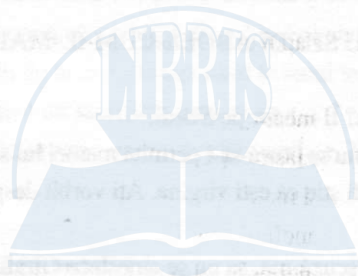
– Tocmai aici e problema. Că n-are nici o legătură cu tradiția, Amira, ci cu un motiv mult mai meschin: hai, uită-te la noi... suntem drăguțe, tinere, studente și, mai ales, FĂRĂ VĂL! Ai impresia că mama lui nu și-a făcut deja o idee despre tine?

– Adică tu crezi că...

– Chiar așa e, nu ține de ce cred eu. Girafa nu crede deloc că ești virgină. Își imaginează că suntem două nelegiuite exaltate și libertine. Pun pariu pe ce vrei.

– Și atunci ce să fac?

– Refuză! Spune-i că tu nu faci nici un control și să-și vadă de treburile ei.

Mi-am căutat-o cu lumânarea) după spusele mamei mele

Când s-a întors de la serviciu, mama s-a războit la mine, spunându-mi că din cauza mea avea să se anuleze o căsătorie.

Am pufnit în râs și m-am înecat cu cafeaua.

M-am ridicat și am luat ibricul să-i torn cafea și mamei.

– Mamă, vrei să te calmezi? Vrei să stai jos? Vrei să-ți scoți puloverul ăla oribil?

Știu că metoda funcționează: într-adevăr, se uită îngrozită în jos la puloverul de culoarea maionezei expirate și își pierde concentrarea. Însă apoi eficiența micului meu truc dispare.

– Jasmine, știi că Sumaya m-a sunat să-mi spună că Amira se încapățânează și nu vrea să meargă la doctor? Și știi ce i-a zis Amira mamei ei?

– Ca așa am sfătuit-o eu?

– Ca așa ai sfătuit-o tu. Și știi ce zice Sumaya?

– Ca fiica ei se lasă influențată prea mult de mine?

– Ca fiica ei se lasă influențată prea mult de tine.

De parcă discuția n-ar fi fost deja obositoare, mă enervează și faptul că repetă ce spun eu. Adică îmi pune întrebări retorice,

mă lasă să răspund și apoi îmi repetă răspunsurile. Mi se pare un obicei sadic.

– În mesaj îți spuneam să te duci la ea ca să-i fii aproape, nu ca să-i speli creierul, Jasmine...

Asta mi se pare și mai rău: să-mi adauge numele la sfârșitul propozițiilor. Mă innebunește. La ce-i trebuie să-mi repete numele la sfârșitul unei propoziții pe care mi-o adresează? Mă simt tratată ca o înapoiată mintal.

– ... pentru că ești.

– Pardon?

– Tu mă ascuți? Spuneam că n-am să neg faptul că ești un model important pentru Amira, pentru că ești. Dar nu trebuie să iei hotărârile în locul ei.

– Uite ce e, mamă. Nu accept ca o babă capricioasă să-și permită să o judece pe Amira. Și tu știi bine că eu nu tolerez bigotismul boieroaicelor care încă mai cred că se poate judeca integritatea morală a unei fete în funcție de purtarea vălului. Dacă Amira ar fi purtat *hijab*-ul¹, mama lui Shedi nu i-ar fi cerut niciodată să meargă la control. Însă, dat fiind că Amira e o fată modernă, sigură pe sine, care știe să-și împace crezul religios cu viața de zi cu zi, fața asta de bidon turtit trebuie să o umilească punând-o la stâlpul infamiei, pentru că în opinia ei nu e virgină. Cine se căsătorește, Shedi sau Girafa Bătrână?

– Jasmine, n-o insulta, e o doamnă și...

– E o fanatică nenorocită. Și sper să n-ajungi și tu așa, mamă.

Gustă cafeaua și mai adaugă o linguriță de zahăr. Unul dintre marile eșecuri ale vieții mele este prepararea cafelei perfecte

¹ Tip de văl musulman (n.tr.)

pentru mama. Dacă pun două lingurițe, zice că e prea mult. Dacă pun doar una, își mai pune ea una. Am încercat și cu o linguriță și jumătate, una și trei sferturi, dar tot degeaba. Cafeaua nu e niciodată așa cum trebuie. Cred că i-a intrat în cap chestia asta, orice-aș face.

– Jasmine, și eu gândesc exact ca tine. Dacă într-o zi soacra ta ți-ar impune așa ceva, aș face un scandal îngrozitor. Dar acum nu e vorba de tine și nici de soacra ta. Așadar, încearcă să rămâi în rolul tău de cea mai bună prietenă și să nu li te substitui ei sau mamei ei. Cred că Amira știe să se apere destul de bine și singură.

– Eu nu sunt doar o prietenă... hai, știi mai bine decât mine că Amira este sora pe care n-am avut-o niciodată. Este alter ego-ul meu. Ce i se întâmplă ei e ca și cum mi s-ar întâmpla mie. Și pe urmă, știi de hotărârile noastre, de promisiunile noastre...

– Ce vrei să spui?

– Că i-am dat un ultimatum.

(și cred că aici am făcut o prostie, nu trebuia să-i fi spus așa ceva.)

– Cu alte cuvinte, dacă ea ia parte la tot circul ăsta și se căsătorește cu Shedi, eu încep să port vălul, ceea ce înseamnă că va trebui să-l poarte și ea.

– Acum chiar mă infurii, Jasmine. Nu vorbi ce nu trebuie. Dincolo de faptul că vălul nu e un instrument de represiune pe care să-l folosești după bunul-plac, tu nici nu-ți dai seama ce înseamnă să-l porți! Hai să ne imaginăm. Tu n-ai fi niciodată gata să renunți la fustele tale mini, la mânecile scurte, la costumul de baie, la hainele de vară... ca să nu mai vorbim de cât de maniacă ești cu dificilul tău proces de occidentalizare, așa cum îi spui tu, cu prejudecățile oamenilor, cu universitatea...

– Vrei să spui că n-am curajul să o fac?

– Spun doar că nu ești pregătită. N-are nici un sens să faci asta acum. Mai ai încă mii de obsesii de înfruntat, îmi fluturi prin fața ochilor în fiecare zi diferența de generație și de cultură, nu faci decât să repeți că tu ești diferită, și acum îmi vîi cu povestea asta cu *hijab*-ul: mă faci să râd!

Mă tem că are dreptate.